

[Ib Nørlund]

være uden EF. Selvfølgelig, det ved enhver, sagde udenrigsministeren gentagne gange, men uden skygge af begrundelse, og en række af de andre EF-partiers ordførere har gjort det på nøjagtig samme vis.

Men det, vi ved, er sådan, som det er, nemlig at EF faktisk skaber stadig nye vanskeligheder ikke mindst for den danske befolkning, og det er ikke tilfældigt. EFs krise er et udtryk for hele den kapitalistiske produktionsmådes krise. Den skyldes ikke bare olieproblemer eller andet, som er kommet udefra. Den kommer indefra, fra selve profitøkonomien. Derfor er regeringens EF-politik så aldeles uden reelt perspektiv.

Ved nævnte lejlighed sagde statsministeren også:

»Hovedopgaven under formandskabet er den økonomiske krises løsning.«

Ja, det lyder da af noget, og også for udenrigsministeren er – som han sagde – bekæmpelsen af arbejdsløsheden en prøvesten for tilliden til EF. Men de tror jo ikke selv på, at der kommer sådan noget ud af det. Statsministeren indrømmede i samme interview:

»Desværre er den økonomiske politik det område, hvor der hersker den største træghed og nervøsitet.«

Må jeg sige til udenrigsministeren, at hvis tilliden til EF skal måles efter arbejdsløshedstal, så forstår man nok, hvorfor det har det så skidt med den tillid. Det eneste bodemiddel, man kender, er, som statsministeren siger, at man skal have stor vilje til at bøje sig mod hinanden. Men hvem er det, der bøjer sig mod hvem i EF? Da Helmut Schmidt på et EF-møde krævede disciplin i den økonomiske politik, var Anker Jørgensens svar, at det skulle være selvdisciplin. Men resultatet er jo det samme. Den økonomiske politik, som her i landet har bragt så triste følger, er netop tilpasset efter EFs retningslinjer, og det vil man åbenbart fortsætte med. Der er ingen vej tilbage, bliver der sagt.

Jeg har allerede haft lejlighed til at advare mod anvendelsen af det nye EF-slagord om trepartskonferencer, forstået som topmøder mellem LO og Arbejdsgiverforeningen og regeringen til fastlæggelse af arbejdsmarkedets betingelser, hvilket betyder en fuldstændig tilsidesættelse af den frie forhandlingsret i forbindelse med overenskomstsituationen.

Det er bekendt, at regeringspartiet, foreløbig da, har taget sig sammen til at tage afstand fra euro-socialdemokratiets parole om en sammensmeltning mellem EF-nationerne. Det er da godt, for det turde man ikke under sidste debat, da jeg gentagne gange spurgte, om man anerkendte dette.

Statsministeren siger også i det nævnte interview, at der er en grænse for, hvor langt man skal gå med samarbejdet. Men ak, fluks fojer han til: denne grænse kan ikke trækkes med stor præcision. Der har vi det, som vi i disse 5 år atter og atter har oplevet, at man efter nogle verbale forsikringer begiver sig ud på glidebanen og glider ned ad den.

Det præger i høj grad også udenrigsministerens redegørelse. Den var ikke en fremlægnings af en dansk politik, men i hovedsagen en omskrivning af de rapporter om en europæisk union, som EF-Rådet eller dette topmøde, som regelmæssigt træder sammen, godkendte i december 1977. Det var ganske vist overhældt med lidt lyserød sukkerglasur, for de udtryksmåder, som de skrappe drenge nede i Europa benytter, egner sig ikke så godt til hjemmebrug og vist slet ikke i socialdemokratiske diskussioner.

Da disse rapporter ikke er folkelæsning, skal jeg erindre om nogle af deres hovedpunkter.

Udenrigsministrenes rapport, som udenrigsministeren jo er medforfatter og medansvarlig for, begynder med at beklage sig over, at EF har, som man siger, vanskeligt ved at konsolidere og udvikle de europæiske resultater. Men så sættes der fuldt drøn på proklamationer om en snarlig gennemførelse af den økonomiske og monetære union, som, siger man, er af fundamental betydning.

Med hensyn til retningslinjer for den økonomiske politik siges det rent ud dér, at man har vedtaget retningslinjer for den økonomiske politik for 1978, alt sammen uden de finpoleringer, som udenrigsministeren benyttede sig af. Det siges videre:

»Målet på længere sigt er at accelerere integrationsprocessen og finde midler til at overdrage Fællesskabet betydelige økonomiske og monetære beføjelser.«

Det er således den økonomiske opædning, man ønsker sat i gang, og dermed følger så vel resten: sammensmeltningen, som altså euro-socialdemokraterne kalder det. Ud af alt dette skal der så ifølge rapporten komme